

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתְּנַא הָאֱלֹקִי רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיעֵ"א
וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרָשָׁת בְּרֵאשִׁית

מְבַאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּזֶזׁשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנַחֲמָד לְמַעַן יִרְוֶץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מְחוּלַק ל- תַּתְק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים
ל"ב כְּרֻכִים שֶׁל ל' חֲלָקִים
כֹּרַךְ ב' - חֲלָק כ"ה

קוֹנְטֵרְס 55

מוֹפָץ לֵאל מִטְרוֹת רוּחַ כֹּלל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֹּל סֵפֶר הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת
"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וִישְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הָעוֹלָמִי"
אֲדָר א' תְּשַׁע"א לַפ"ק - בַּעִיָּה"ק בֵּית שְׁמֹשׁ תּוֹכֵב"א

בזכות שמעון הצדיק ניגאל ברחמים

מפעל הזוהר העולמי

ערכת המגן הטובה ביותר, וביטול איום הטילים מעל עם ישראל

ביום ה' כ' חשון

יום הילולת הצה"ק המקובל רבי

מרדכי שרעבי זי"ע

אצל הציון של שמעון הצדיק זי"ע בשעה 8:30 בבוקר

**נתחיל ונגמור את כל הזוהר הקדוש
בשעה אחת**

כמו שרבנו מרדכי שרעבי זי"ע התבטא פעם באזני מקורביו
ואמר: "שעה אחת של למוד זהר וקבלה ביום חול, היא כמו
שנה של למוד פשט ביום חול".

בואו ונקיים את התקנה של הצה"ק המקובל רבי יצחק אלפיה
זי"ע לגמור הפרד"ס לכה"פ פעם אחת בחיים

ושהקב"ה יזרו את גאולתנו בחסד וברחמים, וְהַבְּטַחַת הַרְשִׁיב"י (נשא קבד):
"דְבַדָּא יַבְקִי מִן גְּלוּתָא וּבְרַחְמֵי".

בסיום הזוהר יחלקו חינם ספרים "ערכה של שעה", "גדולי ישראל והזוהר",
ועוד

מפעל הזוהר העולמי סניף י-ם

לפרטים ולהצטרפות : 0507-858393 – פקס: 02-9951300

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ויקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... פב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

גודל השכר והזכות בהוראת אצבע!

הגר"א במשלי (יב, יד), מבאר גודל הזכות שיש למזכי הרבים ומוכיח את חבירו, אם שמע, מקבל שכר על כל מה שיעשה לדורות, וגם אם לא שמע, אז מקבל כל חלקו הטוב, וזה שלא שמע לוקח ממנו את חלק הגיהנום שלו.

הידעת? ברגע אחת אתה יכול לזכות לעולמות נצח! "עין לא ראתה.."
 - עתה הכול בידך - אתה יכול לחלק ס' "ערכה של שעה", שמעודד ומעורר ללמוד זזה"ק בכל יום. וכל הלומד שעה זזה"ק בשבת עולה לו למאה מיליון שנה תורה, ואם תכפיל בכל שבתות השנה ויו"ט, לכל ימי חייו, תגיע ל' 640 מיליארד שנה תורה. ואם בזכותך יתארגן שיעור לעשר יהודים, תגיע ל' 6 טריליון ו' 400 מיליארד שנה תורה. - ובזזה"ק (פ' ויצא קס"א). כתוב: שכל מה שנותנים משמים הוא באלף, ועוד כידוע כל עשרה ביה שכינה שריה, אתה מכפיל כל מנין יהודים באלף. תגיע ל' 6 זיליון ו' 400 טריליון שנה תורה. - ומי יוכל לחשב את גודל השכר הנצחי שיש לך מכך בוודאות!!!

[לקבלת ספרים בחינם לחלוקה: 0548436784, "מפעל הזוהר העולמי" שע"י מוסדות האלמין].

Do you want to be
a millionaire?

Learning one hour of Zohar on Shabbos is worth
 a hundred million years of Torah
 To receive, for free, the seforim Erkah Shel Sha'ah,
 Gedolei Yisroel V'haZohar,
 Tikun HaZohar Hayomi, and more

Fax 02-9951300

גרושין למי, אם הקדוש ברוך הוא עשה גרושים לאדם אם לא. אבל הדבר התהפך, ויגרש את א"ת דוקא, ומי גרש את? האדם. האדם ודאי גרש את, ולכן כתוב וישלחתי ה' אלהים מגן עדן. למה וישלחתי? משום שגרש אדם את, כפי שבארנו. וישפן - הוא השרה אותם במקום זה. שהוא גרם וסתם דרכים ושבילים והשרה דינים על העולם, והמשיך קללות מאותו יום ומעלה.

ואת להט החרב המתהפכת, כל אלו ששרויים בזורקי הדינים על העולם, שמתהפכים לגונים רבים כדי להפצע מהעולם. לפעמים אנשים ולפעמים נשים. לפעמים אש לזהות ולפעמים רוחות שאין מי שיעמד בהם. וכל זה לשמר את דרך עץ החיים שלא יוסיפו להרע כמקדם. להט החרב - אלו שמלהטים אש ותלגינים על ראשי הרשעים והחוטאים. והגונים מתהפכים לכמה מינים לפי דרכי בני האדם, ועל זה להט, כמו שנאמר (מלאכי א) ולהט אתם היום הבא וגו', והרי נאמר. החרב - זו חרב לה', כמו שנאמר (ישעיה לד) חרב לה' מלאה דם וגו'.

אמר רבי יהודה, להט החרב - [אפילו] כל אותם הממנים שלמטה שמתהפכים מדמות לדמות, פלם ממנים על העולם להרע ולהסתות את רשעי העולם שעוברים על מצוות רבונם.

בא ראה, פינן שאדם חטא, המשיף עליו כמה מינים רעים וכמה בעלי דינים, ופחד מכלם ולא יכל לעמד עליהם. שלמה ידע חכמה עליונה, ושם לו הקדוש ברוך הוא עטרת מלכות, וכל העולם היה פוחד ממנו.

ידענא מאן עביד תרוכין למאן. אי קדשא בריך הוא עבד תרוכין לאדם אי לא. אבל מלה אתהפוך ויגרש את, א"ת דייקא. ומאן גרש את, האדם. האדם ודאי גרש את. ובגין דא כתיב וישלחתי ה' אלהים מגן עדן. אמאי וישלחתי, בגין דגרש אדם את כדקאמרן. וישפן, איהו אשרי לון באתר דא דאיהו גרים וסתים אורחין ושבילין ואשרי דינין על עלמא ואמשיף לוטין מההוא יומא ולעילא. ואת להט החרב המתהפכת, כל אנון דשריין בקוזפי דינין על עלמא, דמתהפכין לגוונין סגיאין בגין לאתפרעא מעלמא. לזמנין גוברין לזמנין נשין לזמנין אשא מלהטא ולזמנין רוחין דלית מאן דקאים בהו. וכל דא לשמור את דרך עץ החיים דלא יוסיפון לאבאשא כקדמיתא. להט החרב, אנון דמלהטאן אשא וקוסטירי על ראשיהון דרשיעיא וחייביא. ומתהפכין גוונין לכמה זיינין לפום ארתיהו דבני נשא. ועל דא להט כמה דאת אמר (מלאכי א) ולהט אותם היום הבא וגו' והא אתמר. החרב דא חרב ליי' כמה דאת אמר, (ישעיה לד) חרב ליי' מלאה דם וגו'.

אמר רבי יהודה להט החרב (אפילו) כל אנון קסטורין דלתתא דמתהפכין מדיוקנא לדיוקנא כלהון ממנן על עלמא לאבאשא ולאסטאה לון לחייבי עלמא דעברין על פקודי דמאריהון.

הא חזי, פיון דחב אדם אמשיף עליה כמה זיינין בשיון וכמה גרדיני נמוסין ודחיל מפלהו ולא יכיל לקיימא עליהו. שלמה ידע חכמתא עלאה ושוי ליה קדשא בריך הוא עטרא דמלכותא והווי דחלו מגייה כל עלמא.

בין דחב אמשיף עליה כמה זיינין בישין
וכמה גרדיני גמוסין ודחיל מפלהו וכדין
זכילו לאבאשא ליה ומה דתוה בידיה נטלו
מניה.

ועל דא כמה דאזיל בר נש ובההוא ארחא
דאתדבק ביה, הכי משיף עליה חילא
ממנא דאזיל לקבליה. כן אדם הוה משיף
עליה חילא אחרא מסאב. דסאיב ליה ולכל
בני עלמא.

הא חזי, פד חב אדם משיף עליה חילא
מסאבא וסאיב ליה ולכל בני עלמא.
והאי הוא חויא בישא דאיהו מסאב וסאיב
עלמא. דתנינן פד אפיק נשמתינ מבני נשא,
אשתאר מניה גופא מסאב וסאיב ביתא.
וסאיב לכל אנון דמקרבין ביה. הדא הוא
דכתיב, (במדבר ט) הנוגע במת וגו'. ועל דא כיון
דאיהו נטיל נשמתא וסאיב גופא כדין
אתייהב רשו לכל אנון סטרי מסאבן לשריא
עלוי. דהא ההוא גופא אסתאב מסטרא
דההוא חויא בישא דשריא עלוי. ועל דא
בכל אתר דההוא חויא בישא שארי מסאב
ליה ואסתאב.

והא חזי, פל בני עלמא בשעתא דניימי על
ערסייהו בליליא, וליליא פריש גדפהא
על פל בני עלמא טעמי טעמא דמותא. ומגו
דטעמי טעמא דמותא האי רוחא מסאבא
שטיא על עלמא וסאיב (על) עלמא (ד"א ל"ג בני
קפמרא דיליה) ושריא על ידוי דבר נש ואסתאב.

וכד אתער ואתהדר ליה נשמתייה, בכל מה
דיקרב בידי כלהו מסאבי, בגין דשריא
עלייהו רוח מסאבא. ועל דא לא יסב בר נש
מנוי לאלבשא ממאן דלא נטיל ידוי. דהא
אמשיף עליה ההוא רוח מסאבא ואסתאב.

בין שחטא, המשיף עליו כמה
מינים רעים וכמה בעלי דינים,
ופחד מפלם, ואז זכלו להרע לו.
ומה שהיה בידו לקחו ממנו.

ועל זה, כמה שהולך בן אדם
ובאותה הדרך שנרדק בה, כך
מושף עליו כח ממנה שהולך
כנגדו. כך אדם היה מושף עליו
כח טמא אחר שטמא אותו ואת
כל בני העולם.

בא ראה, כשחטא אדם, משף
עליו כח טמאה וטמא אותו ואת
כל בני העולם, וזהו נחש הרע
שהוא טמא ומטמא את העולם.
ששנינו, כשמוציא נשמות מבני
האדם, נשאר ממנו גוף טמא,
ומטמא את הבית ומטמא את כל
אלה שמתקרבים אליו. וזהו
שכתוב (במדבר ט) הנוגע במת וגו'.
ועל זה, בין שהוא נוטל נשמה
ומטמא את הגוף, אז נתנה רשות
לכל אותם צדדים טמאים
לרשות עליו, שהרי אותו הגוף
נטמא מן הצד של אותו הנחש
הרע ששורה עליו. ועל זה, בכל
מקום שאותו נחש הרע שורה,
מטמא אותו ונטמא.

וכא וראה, פל בני העולם בשעה
שישנים על מטותיהם בלילה,
והלילה פורש כנפיו על כל בני
העולם, טועמים טעם המות.
ומתוך שטועמים טעם מות, רוח
הטמאה הזו שטה על העולם
ומטמאת [את] העולם (ד"א בתוך האהל
שלו), ושורה על ידי האיש ונטמא.
ובשמתעורר ונשמתו חוזרת
אליו, בכל מה שיקרב בידו -
הכל נטמא, כי שורה עליהם רוח
טמאה. ועל זה לא יקח אדם
בגדיו ללבש ממי שלא נטל ידיו,
שהרי המשיף עליו אותו רוח
טמאה ונטמא. ויש רשות לרוח

ואית ליה רשו להאי רוח

מִסָּאָבָא לְשָׂרְיָא בְּכָל אֶתְר דְּאַשְׁתְּכַח רְשִׁימוּ
מִסְטָרִיָּה.

וְעַד דָּא לֹא יָטוּל יְדוּי בַר נָשׁ מִמָּאן דְּלֹא
נָטִיל יְדוּי בְּגִין דְּאַמְשִׁיף עֲלֵיהּ הֵהוּא
רוּחַ מִסָּאָבָא וְקַבִּיל לֵיהּ הַאי דְנָטִיל מִיָּא מְנִיָּה
וְאֵית לֵיהּ רְשׁוּ לְשָׂרְיָא עֲלוּי (דף נד ע"א) דְּבַר נָשׁ.
בְּגִין כְּדָּ בְּעֵי בַר נָשׁ לְאַסְתְּמָרָא בְּכָל סְטָרוּי
מִסְטָרָא דְהַאי חוּיָא בִישָׂא דְלֹא יִשְׁלוּט עֲלוּי.
וְזַמִּין קַדְשָׁא בְּרִיף הוּא לְעֲלָמָא דְאַתִּי
לְאַעְבְּרָא לֵיהּ מַעְלָמָא. הֵדָּא הוּא דְכְּתִיב, (זכריה
א') וְאַתְּ רוּחַ הַטּוּמָאָה אַעֲבִיר מִן הָאָרֶץ (וּבְרִין)
(ד"א וּכְתִיב) (ישעיה כב) בַּלַּע הַמּוֹת לַנֶּצַח וְגו'.

וְהָאָדָם יָדַע אֶת חוּהַ אֲשֶׁתּוֹ וְגו'. רַבִּי אַבָּא
פְּתַח (וַאֲמַר) (קהלת א) מִי יוֹדַע רוּחַ בְּנֵי
הָאָדָם הָעוֹלָה הִיא לְמַעְלָה וְרוּחַ הַבְּהֵמָה
הַיּוֹרֶדֶת הִיא לְמַטָּה לְאָרֶץ. הַאי קָרָא כְּמָה
גְּוֹנִין אֵית בֵּיהּ. וְהָכִי הוּא כָּל מְלוּי דְאוּרִייתָא
כְּמָה גְּוֹנִין בְּכָל חַד וְחַד וְכִלְהוּ יָאוּת וְהָכִי
אַנוּן. וְכָל אוּרִייתָא מִתְפָּרְשָׂא בְּשַׁבְעִין אַנְפִּין.
לְקַבִּיל שְׁבַעִין סְטָרוּי וְשַׁבְעִין עַנְפִּין. וְהָכִי
הוּא בְּכָל מְלָה וּמְלָה דְאוּרִייתָא. וְכָל מְאִי
דְנַפִּיק מִכָּל מְלָה וּמְלָה כְּמָה גְּוֹנִין אֶתְפָּרְשָׁן
מְנִיָּה לְכָל סְטָרוּי.

הָא חֲזִי, כַּד בַּר נָשׁ אָזִיל בְּאַרְחָה קְשׁוּט, הוּא
אָזִיל לִימִינָא, וְאַמְשִׁיף עֲלֵיהּ רוּחָא
קְדִישָׁא עֲלָאָה מַעֲלָא. וְהַאי רוּחַ סְלִיק
בְּרַעוּתָא קְדִישָׁא לְאַתְאַחְדָּא לְעֵילָא
וְלְאַתְדַבְּקָא בְּקַדוּשָׁה עֲלָאָה דְלֹא אֶתְעַדִּי
מְנִיָּה. וְכַד בַּר נָשׁ אָזִיל בְּאוּרְחָ בִישׁ וְסָטִי
אַרְחוּי, הוּא אַמְשִׁיף עֲלֵיהּ רוּחַ מִסָּאָבָא
דְלַסְטָר שְׁמָאֲלָא, וְסָאִיב לֵיהּ וְאַסְתָּאב בֵּיהּ.
כְּמָה דְאַתְּ אַמַר, (ויקרא יא) וְלֹא תִטְמְאוּ בָהֶם
וְנִטְמַתֶּם בָּם. אֶתְא לְאַסְתָּאבָא מִסָּאָבִין לֵיהּ.

הַטְמָאָה הִזוּ לְשֵׁרוֹת בְּכָל מְקוּם
שְׁנַמְצָא רִשָּׁם מְצַדוּ.

וְרַבִּין לֹא יִטַּל אָדָם יְדִיו מִמִּי שְׁלֹא
נָטִיל יְדִיו, מִשּׁוּם שְׁהַמְשִׁיף עֲלוּי
אוּתוּ רוּחַ טְמָאָה וְקַבְּלוּ זֶה
שְׁנִטְל מִים מִמְּנוּ, וְיֵשׁ לוֹ רְשׁוּת
לְשֵׁרוֹת עַל הָאָדָם. לְכֵן צְרִיף
אָדָם לְהַשְׁמֵר בְּכָל צְדִדְיוּ מְצַד
הַנְּחֹשׁ הָרַע הַזֶּה שְׁלֹא יִשְׁלַט
עֲלוּי, וְעַתִּיד הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
לְעוֹלָם הַבָּא לְבַטְלוּ מִן הָעוֹלָם.
זֶהוּ שְׁכָתוּב (זכריה יג) וְאַתְּ רוּחַ
הַטְמָאָה אַעֲבִיר מִן הָאָרֶץ, וְאָז
כְּתוּב (ישעיה כב) בַּלַּע הַמּוֹת לַנֶּצַח
וְגו'.

וְהָאָדָם יָדַע אֶת חוּהַ אֲשֶׁתּוֹ וְגו'.
רַבִּי אַבָּא פְּתַח וַאֲמַר, (קהלת א) מִי
יּוֹדַע רוּחַ בְּנֵי הָאָדָם הָעוֹלָה הִיא
לְמַעְלָה וְרוּחַ הַבְּהֵמָה הַיּוֹרֶדֶת
הִיא לְמַטָּה לְאָרֶץ. לְפִסּוּק הַזֶּה
יֵשׁ כְּמָה גְּוִיָּם, וְכֵן הוּא כָּל דְבָרִי
הַתּוֹרָה יֵשׁ בְּכָל אַחַד וְאַחַד כְּמָה
גְּוִיָּם, וְכִלְמָם גְּאוּתִים וְכָף הַס.
וְכָל הַתּוֹרָה מִתְפָּרְשֶׁת בְּשַׁבְעִים
פְּנִים כְּנִגְדַּ שְׁבַעִים צְדָדִים
וְשַׁבְעִים עַנְפִּים, וְכָף הוּא בְּכָל
דְבָר וְדָבָר שֶׁל הַתּוֹרָה. וְכָל מָה
שִׁיּוּצָא מִכָּל דְבָר וְדָבָר, כְּמָה
אַפְּנִים מִתְפָּרְשִׁים מִמְּנוּ לְכָל
הַצְּדָדִים.

בְּא רְאָה, כְּשֶׁבֶן אָדָם הוֹלֵךְ בְּדֶרֶךְ
אַמַת, הוּא הוֹלֵךְ לְיָמִין וּמִמְשִׁיף
עֲלוּי רוּחַ קְדוּשָׁה עֲלִינָה
מִלְמַעְלָה, וְרוּחַ זוֹ עוֹלָה בְּרִצּוֹן
קְדוֹשׁ לְהַאֲחוּ לְמַעְלָה וְלְהַדְבִּק
בְּקַדְשָׁה עֲלִינָה שְׁלֹא תִזוּזוּ מִמְּנוּ.
וּכְשֶׁאָדָם הוֹלֵךְ בְּדֶרֶךְ רָעָה וְסוּטָה
בְּדֶרְכֵיו, הוּא מוֹשֵׁף עֲלוּי רוּחַ
טְמָאָה שְׁלֻצַד שְׁמָאֲלָא, וּמִטְמָא
אוּתוּ וְנִטְמָא בּוּ, כְּמוֹ שְׁנַאֲמַר
(ויקרא יא) וְלֹא תִטְמְאוּ בָהֶם
וְנִטְמַתֶּם בָּם. בְּא לְהַטְמָא -
מִטְמָאִים אוּתוּ.

והא חזי, בשעתא דבר נש אָזיל באַרח
קשוט ואמשיף עליה רוחא קדישא
עלאה ואתדביק ביה, ברא דוליד ויפוק מניה
לעלמא, הוא משיף עליה קדושה עלאה,
ויהא קדיש בקדושה דמאריה. פמה דכתיב,
(ויקרא כ) והתקדשתם והייתם קדושים וגו'. וכד
איהו אָזיל בסטר שמאלא, ואמשיף עליה
רוח מסאבא ואתדבק ביה, ברא דיפוק מניה
לעלמא הוא אמשיף עליה רוח מסאבו
ויסתאב במסאבו דההוא סטרא.

ועל דא כתיב מי יודע רוח בני האדם
העולה היא למעלה. פד איהו
באתדבקות מינא סלקא היא לעילא. וכד
איהו באתדבקות שמאלא ההוא סטר
שמאלא דאיהו רוח מסאבו נחית מעילא
לתתא ושוי דיוריה בבר נש ולא אעדי מניה.
וברא (זכח) דאוליד ביההוא (רוח) מסאבו איהו
הוי בריה מההוא רוח מסאב איהו ההוא
ברא.

אדם אתדבק ביההוא רוח מסאב ואתתיה
אתדבקא ביה בקדמיתא ונטלת
וקבילת ההוא זוהמא מניה אוליד בר. האי
ברא ברא דרוח מסאבא איהו. ועל דא תרין
בנין הוו. חד מההוא רוח מסאב וחד פד תב
אדם בתיובתא. ובגיני כף האי מסטרא
מסאבא. (וידא ד"א ויהא) מסטרא דכניא.

רבי אלעזר אמר בשעתא דאטיל נחש ההוא
זוהמא בה בחוה קבילת ליה. וכד
אשתמש עמה אדם אולידת תרין בנין. חד
מההוא סטרא מסאבא וחד מסטרא דאדם.
והוי דמי הבל בדיוקנא דלעילא וקין
בדיוקנא דלתתא. ובגין כף אתפרשו ארחייהו
דא מן דא. ודאי קין ברא דרוח מסאבא הנה

וכא וראה, בשעה שכן אדם
הולך בדרך אמת ומושיף עליו
רוח קדשה עליונה ונדבק בה,
הבן שיוליד ויצא ממנו לעולם
הוא ממשיף עליו קדשה עליונה
ויהיה קדוש בקדשת רבונו, כמו
שכתוב (שם כ) והתקדשתם
והייתם קדושים וגו'. וכשהוא
הולך בצד שמאל וממשיף עליו
רוח טמאה ונדבק בו, הבן שיצא
ממנו לעולם הוא ממשיף עליו
רוח טמאה ויטמא בטמאת אותו
הצד.

ועל זה כתוב, מי יודע רוח בני
האדם העלה היא למעלה.
וכשהוא בהדבקות הימין, היא
עולה למעלה. וכשהוא
בהדבקות השמאל, אותו צד
שמאל שהוא רוח טמאה יורד
מלמעלה למטה, ושם דיורו בן
האדם ולא זו ממנו. (והבן זכח)
שהוליד באותה (רוח) טמאה הוא
נחיה בנו מאתו רוח הטמאה
הוא אותו הבן.

אדם נדבק באותו רוח טמא,
ואשתו נדבקה בו בהתחלה,
ולקחה וקבלה אותה וזמה
ממנה הוליד בן. בן זה הוא בן
של רוח הטמאה. ועל זה שני
בנים הם - אחד מאתו רוח
טמא, ואחד כששב אדם
בתשובה. ולכן זה מצד הטמאה,
(וזה מצד הטהרה).

רבי אלעזר אמר, בשעה שהטיל
נחש אותה וזמה בחוה, היא
קבלה אותו, וכשמשמש עמה
אדם, הולידה שני בנים - אחד
מאותו צד טמא, ואחד מצד של
אדם. והכל היה דומה בדמות
עליונה, וקין בדמות פחותנה,
ולכן דרכיהם נפרדו זה מזה.
ודאי שקין היה בן של רוח
הטמאה שהוא הנחש הרע (והכל בן
של אדם) היה. ובגלל שקין פא מצד

של מלאך המות, הרג את אחיו, והוא בצדו, וממנו כל המדורים הרעים ומזיקים ושדים ורוחות באים לעולם.

אמר רבי יוסי, קנין - קן של מדורים רעים שבאו מצד הטמאה לעולם. ואחר כך הביאו קרבן. זה הקריב מצד שלו, וזה הקריב מצד שלו. זהו שכתוב ויהי מקץ זמים ויבא קנין מפרי האדמה וגו'. רבי שמעון אמר, ויהי מקץ זמים, מה זה מקץ זמים? זהו קץ כל בשר. ומיהו זה? מלאך המות. וקנין מאותו קץ זמים הביא קרבן. וינקא שאמר מקץ זמים ולא אמר מקץ זמין. ולכן כתוב בדניאל (דניאל יב) ואפתה לך לקץ ותנחת ותעמד לגדלך. אמר לו, לקץ הזמים או לקץ הזמין? אמר לו, לקץ הזמין. וקנין הביא מקץ הזמים.

ויבא קנין מפרי האדמה, כמו שנאמר ומפרי העץ. אמר רבי אלעזר, מפרי האדמה, כמו שנאמר (ישעיה ג) אוי לרשע רע פי גמול ידיו וגו' (כי פרי מעלליהם יאכלו. פרי מעלליהם יאכלו - זה מלאך המות יאכלו). ונמול דיו - זה מלאך המות. נעשה לו - שנמשך עליהם וידבק בהם להרג אותם ולטמא אותם. ועל זה קנין הקריב מצדו.

והכל הביא גם הוא מבכורות - לרבות הצד העליון שבא מצד הקדשה (מצד קדוש), ולכן וישע ה' אל הכל ואל מנחתו ואל קנין ואל מנחתו לא שעה. לא קבל אותם [אותו] הקדוש בריוף הוא. ולכן ויחר לקין מאד ויפלו פניו. שהרי לא התקבלו פניו, אותם פנים של צדו, וקבל את הכל. ולכן כתוב ויהי בהיותם בשרה. בשרה זו האשה, כמו שנאמר (דברים כב) כי בשרה מצאה. וקנין קנא על הנקבה היתרה שנולדה עם הכל,

דאיהו הויא בישא. (והכל ברא דאדם) הוה. ובגין דקנין אתא מסטרא דמלאך המות קטיל ליה לאחוי. והוא בסטרא דיליה. ומניה פל מדורין בישין ומזיקין ושדין ורוחין אתיין לעלמא.

אמר רבי יוסי, קנין, קניא דמדורין בישין דאתו מסטרא דמסאבא לעלמא. ולבתר אייתאו קרבנא. דא אקריב מסטרא דיליה ודא אקריב מסטרא דיליה. הדא הוא דכתיב ויהי מקץ זמים ויבא קנין מפרי האדמה וגו'. רבי שמעון אמר ויהי מקץ זמים, מאי מקץ זמים, דא הוא קץ כל בשר. ומאן איהו דא מלאך המות. וקנין מההוא קץ זמים אייתי קרבנא. דייקא דקאמר מקץ זמים ולא אמר מקץ זמין. ובגין כך כתוב בדניאל (דניאל יב) ואפתה לך לקץ ותנחת ותעמוד לגדלך. אמר ליה לקץ הזמים או לקץ הזמין. אמר ליה לקץ הזמין. וקנין מקץ הזמים אייתי. (דף נד ע"ב)

ויבא קנין מפרי האדמה. כמה דאתא אמר ומפרי העץ. אמר רבי אלעזר מפרי האדמה כמה דאתא אמר, (ישעיה ג) אוי לרשע רע פי גמול ידיו וגו'. (כי פרי מעלליהם יאכלו. פרי מעלליהם יאכלו דא מלאך המות יאכלו). (נ"א נמול ידיו דא מלאך המות. נעשה לו דא תמשך) עלייהו ויתדבק בהו לקטלא לון ולסאבא לון. ועל דא קנין אקריב מסטרא דיליה.

והכל הביא גם הוא מבכורות לאסגאה סטרא עלאה דאתיא מסטר קדושתא (ד"א מסטרא קדושתא). ובגיגי כך וישע יי אל הכל ואל מנחתו ואל קנין ואל מנחתו לא שעה. לא קביל (לון) (ד"א ליה) קדשא בריוף הוא. ועל דא ויחר לקין מאד. ויפלו פניו דהא לא אתקבילו אנפוי, אנון אנפין

שכתוב ותסוף ללדת, והרי נאמר. הלא אם תיטיב שאת, כמו שנאמר. אבל שאת כמו שאמר רבי אבא, שאת תעלה למעלה ולא תרד למטה. אמר רבי יוסי, דבר זה כעת נאמר ונאה הוא, אבל כף שמעתי, שאת יעלה ממך ויעזב לך הדבקות זו של רוח הטמאה.

ואם לא - לפתח חטאת רביץ. מה זה לפתח? זה הדין העליון שהוא הפתח של הכל, כמו שנאמר (תהלים קיח) פתחו לי שערי צדק. חטאת רביץ - אותו הצד שנדבקה בו ונמשך עליו, ישמר אותו להפיר ממך, כתרגומו.

אמר רבי יצחק, בא ראה, בשעה שקינן הרג את הכל, לא ידע איך יוציא (ויצאת) נשמתו ממנו, והיה נושף אותו בשניו כנחש, והרי בארנה החברים. באותה השעה קללו הקדוש ברוך הוא, והיה הולך לכל צדדי העולם, ולא היה מקום שמקבל אותו, עד שטפח על ראשו ושב לפניו רבונו, והארץ קבלה אותו במדור הפתחון למטה.

רבי יוסי אמר, הארץ קבלה אותו ללכת בה, שכתוב וישם ה' לקינן אות. רבי יצחק אמר, לא כך, אלא למטה קבלה אותו הארץ במדור אחד שפתחיה, שכתוב הן גרשת אתי היום מעל פני האדמה. מעל פני האדמה גרש, אבל למטה לא גרש. ובאיזה מקום קבלה אותו האדמה? בארקא, ועל כל אלה שדרים שם כתוב (ירמיה י) יאבדו מן הארץ ומפתח השמים האלה. וישם שם את מדורו, והינו שכתוב וישב בארץ נוד קדמת עדן.

גורש. אבל לתת לא גורש. ובאן אתר קבילת ליה ארעא, בארקא. וכל אנון דדיירי תמן עליהון פתיב (ירמיה י) יאבדו מארעא ומתחות שמיא אלה. ותמן שוי מדוריה. והינו דכתיב וישב בארץ נוד קדמת עדן.

דסטרוי וקביל ליה להבל. ובגיני כף כתוב ויהי בהיותם בשדה. בשדה דא אתתא. כמה דאת אמר (דברים כב) כי בשדה מצאה, וקינן קני על נוקבא יתירה דאתיליית עם הבל דכתיב ותוסף ללדת והא אתמר:

הלא אם תיטיב שאת כמה דאתמר. אבל שאת כדאמר רבי אבא שאת תסתלק לעילא ולא תיחות לתתא. אמר רבי יוסי האי מלה השתא אתמר ויאות הוא. אבל הכי שמענא שאת יסלק מינך וישבוק לך אתדבקותא דא דרוח מסאבא.

ואי לא לפתח חטאת רביץ. מאי לפתח דא דינא עלאה דאיהו פתחא דכלא כמה דאת אמר (תהלים קיח) פתחו לי שערי צדק. חטאת רביץ ההוא סטרא דאתדבקות ביה ואתמשכת עלך? הא נטיר לך לאתפרעא מנך כתרגומו.

אמר רבי יצחק, תא חזי, בשעתא דקטיל קינן להבל, לא הוה ידע היך (נפיק) (ר"א י"ב) נשמתיה מניה. והוה נשיך ליה בשיניה כחויא. והא אוקמוה חבריא. ביה שעתא לייט ליה קדשא בריך הוא. והוה אזיל לכל סטרי עלמא, ולא הוה אתר דמקבל ליה. עד דאטפח על רישיה ותב קמי מאריה. וקבילת ליה ארעא במדורא לתתא.

רבי יוסי אמר ארעא קבילת ליה למינהו בה דכתיב וישם יי לקינן אות. רבי יצחק אמר לאו הכי. אלא לתתא קבילת ליה ארעא במדורא חדא דתחותה דכתיב הן גרשת אותי היום מעל פני האדמה. מעל פני האדמה

גורש. אבל לתתא לא גורש. ובאן אתר קבילת ליה ארעא, בארקא. וכל אנון דדיירי תמן עליהון פתיב (ירמיה י) יאבדו מארעא ומתחות שמיא אלה. ותמן שוי מדוריה. והינו דכתיב וישב בארץ נוד קדמת עדן.

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבודו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וְיִתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וְיַצְמַח פְּרָקְנָהּ וְיִקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וְלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה
וְיִתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמֵידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמֵידֵי תַלְמֵידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וְיִשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וְיַחְמוֹל וְיַחְמוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְפּוֹ וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדֵנּוּ יִשְׁקֵהוּ. וְיַצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וְיִשִּׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וְיִלְוֶה אֵלָיו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עִמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַבֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תֵּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וְיִהְיֶה לָּהּ בְּשָׁעֵרִים
מְעֻשִׂיָּה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וְיַחְמוֹל עָלֵיהָ. וְיִלְוֶה אֵלֶיהָ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשון עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשון עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

החפץ חיים והחזון איש זי"ע

במכתבי מרן החפץ חיים זצ"ל (דף יד אות ג'), שספר בנו הר' אריה ליב על אביו, שהחזיק מאד בחכמת הקבלה באמרו כי הוא אחד מחלקי תורה היותר נעלים, ומרגלא בפומיה תמיד כי בלי סתרי תורה מגששים אנו באפלה, ובס' "מאיר עיני ישראל" (כ"ג ע' תקנ"ו), שרבי שלמה ספר לו על רבו החפץ חיים, שכל שבת קודש למד את הזהר של הפרשה, גם היה אומר לאחרים שילמדו הזהר של הפרשה, אפילו בחורים. והיה אומר שרבו כמדרש. (אור הזהר דף 82). ובספר מעשה איש (חלק ג' ע' צ"ח): שמרן החזון איש זצ"ל אמר להג' ר' שמריהו גריינימן זצ"ל, שאין ספר מוסר כל כך טוב כמו ספר הזהר. (מפעל הזוהר העולמי - 0548436784)

The Chofetz Chaim and the Chazon Ish

In *The Letters Of The Chofetz Chaim* (page 14, letter 3), his son Rav Aryeh Leib relates about his father that **he held the wisdom of Kabbalah very dear, saying that it is one of the most lofty parts of Torah, and he was accustomed to say that without the secrets of the Torah, we are groping in darkness.** In the *sefer Meir Einei Yisroel* (vol. 3, page 556) it says that Rav Shlomo told him about his Rebbi the Chofetz Chaim that **every Shabbos he learned the Zohar on the parshah.** He also told others to learn the Zohar on the parshah, **even bachurim.** In the *sefer Maaseh Ish* (Vol. 3, page 98) it says that Maran the Chazon Ish said to Rav Shmerayahu Greinman **that there is no better mussar sefer than the Zohar.** (International Zohar Foundation - 0548436784).